

עלון יחיעם

נובמבר 2024

הפסקת אש

ילדי גן זמיר מברכים את הקיבוץ ליום הולדת 78

101 חטופות וחטופים עדיין בשבי חמאס
והאור בקצה המנהרה כבוי

**משולחנם של
עידן רז וירון פוקס
מנהלי הקיבוץ והאגודה**

הוי ארץ מולדת,
לאן את הולכת?
בנותיך בוכות ובניך מתים
ועוד מלחמה וטילים ויירוטים.
לא כך רצינו, לא כך פיללנו
חלמנו אותך אחרת, מכורה שלנו.

חג הקיבוץ ה - 78

חברים, תושבים, הקיבוץ כיישוב יחיד ומיוחד שאין עוד אחד כמוהו.
קיבוץ יחיעם חוגג יום הולדת 78 וזו הזדמנות גם למי שפחות מחובר,
להיכנס לנעליים הגדולות של המייסדים וללכת בעקבותיהם,
בדרכם מעוררת ההשראה והמרשימה, של הקמת יישוב, קיבוץ יחיעם,
עוד בטרם הוקמה המדינה, בלב הגליל המערבי, שהיה אז שומם,
ללא התיישבות יהודית.

כפי שנאמר באותם הימים:

אם יחיעם תיפול, כל הגליל ייפול.

יחיעם לא נפלה. יחיעם נאחזה בקרקע ועלתה כפורחת!

עלינו מוטלת האחריות לדבוק, להמשיך ולהיאחז,

לטפח, לקלוט, לשגשג ולייפות את המקום,

להתגבר על הקשיים ולעמוד באתגרים

ולזכור לעד את חוסנם וכוחם של המייסדים.

ברכות לכל הנמצאים, הממשיכים והמצטרפים!

מצב ביטחוני

אנחנו צריכים להיערך ולצפות עוד תקופה של בלתי־מים ואירועים חריגים. אנחנו מבקשים לחזור ולהזכיר שהמצב משפיע על כל אחד ואחת וחשוב מאד לשמור ולנצור סבלנות וסובלנות. אנחנו קמים כל בוקר אל הבלתי צפוי ועלינו להמשיך ולנהל את השגרה ככל האפשר וניתן. מערכות הביטחון החילוץ וההצלה בקיבוץ התייצבה ושומרת על כשירות בתקווה שלא נצטרך. משימה חשובה היא השלמת הפערים במיגון במרחב הציבורי. אנחנו בקשר רצוף בנושא זה עם גורמי המועצה ומקווים שנוכל להביא לתוצאות מרביות. הקושי העיקרי הוא בתחום החינוך ובעזרת כל הגורמים והמתנדבים (ובעיקר המתנדבות, יש לומר), מנסים ככל האפשר לייצר שגרה ויציבות.

כביש 20

צוות הבנין ונציגי הקבלן נפגשים מידי יום שני לבדוק את מהלך העבודה ולטפל בכל האתגרים שעולים מן השטח. בנוסף לעבודה המתוכננת השוטפת תוקנו כל המדרכות התקולות לאורך הכביש. הכביש עצמו הוא כביש מאד צר ובחלקים שלו הראות מאד בעייתית ואנחנו מנעים ככל האפשר מהורדת עצים, כך שהוא נותר פחות נוח לשימוש. בחלקים מסוימים היה הביוב ישן ולא מילא את הצרכים של האוכלוסיה הגדלה. התשתית הישנה של יחיעם והקרקע הסלעית המקומית הציבו בפנינו הרבה בעיות טכניות, שלא תמיד ניתן לפתור במהירות ובקלות. אנחנו ערים לאי הנוחות המתמשכת, לבוץ העמוק כתוצאה מירידת הגשמים ומקווים לסיים את הפרוייקט במהרה וליהנות מהתוצאות.

כל בו

בעוד שבועות ספורים יתחיל מפעיל הכלבו החדש, לירן רוב, את עבודתו בכלבו יחיעם. לירן הוא תושב שבי ציון והבעלים של כלבו שבי ציון. עצמאי. נבחר מתוך 5 מועמדים. בהצלחה!

פרוייקטים בשיתוף עם מילואות

מרלוג

הנושא עומד בשלב המיקוח בין מילואות לקיבוץ. זהו תהליך ארוך. סיום תהליכי ההרשאות וההקמה צפוי לקחת כשלוש שנים. המרלוג המתוכנן באזור התעשייה של הקיבוץ, ישתרע על פני כחמישה דונם. בסמוך להקמתו צריך יהיה לקבל החלטות לגבי השטחים של הלול.

מבנים להשכרה בשטחי החקלאות

בעקבות המצב האקטוארי והמצב המתמשך הפחות טוב בחקלאות, כלכלת הקיבוץ תצטרך להתבסס בעתיד על השכרות מבנים ושטחים. מתוכננת הקמת שני מבנים נוספים להשכרה בשטחים החקלאיים בשיתוף עם מילואות וכן מבנים נוספים להשכרה סביב המאגר של נהריה.

מאגר משותף עם געתון

המאגר שמספק מים לשדות הקיבוץ בשטחים העליונים, נוהל עד כה במסגרת מי אשר. הבעלות על המאגר מחולקת בין געתון, 2 שלישי ויחיעם 1 שלישי. בשיתוף עם מילואות החליטו יחיעם וגעתון להעביר את המערכת לטיפול סולארי. עומדים ערב חתימה עם מילואות.

חברת קשר

חברת קשר מבקשת לקבל שטח באזור התעשייה לצורך הקמת מבני תעסוקה אזוריים בשיתוף עם אכ"ם. נמצא בשלב של הקמת חוזים.

טבע

אנחנו מאד על זה. מחפשים כל הזמן פתרונות. נמצאים בקשר עם גופים ומתווכים שונים ומקווים להגיע לתוצאות מהר ככל האפשר.

ניצול כל המתקנים והמבנים המתאימים ויכולים לעמוד לשימוש, זה היעד המרכזי העומד לפתחנו. בנושא הקרקעות וההסדרות עוסק אלון מרימסקי, מקיבוץ אפיקים, במסגרת יום וחצי בשבוע.

חקלאות

הקטיפים בעיצומם.
באנונה ובאבוקדו המחירים מצויינים. בבנות המחירים נמוכים מאד וכנראה שברמה הארצית לא ניתן להעלות אותם.
גידולי קיץ
בקיץ ערכנו ניסוי ושתתלנו אבטיחים, מלונים, בצל לבן וסגול. אמנם הוצאות התפעול היו גבוהות, אבל הביקושים טובים וסיימנו את העונה ברווח.
לול
יש בארץ עודף פטם ולכן התוצאות הכספיות פחות טובות.

מרפאה אזורית

הפנייה להקמת מרפאה אזורית עולה שוב ומעמידה בפנינו הרבה פיתויים. הנושא נידון כבר פעמיים בוועד ההנהלה. בעקבות פנייה מחודשת, יוקם צוות בדיקה והנושא יעלה שוב לדיון מסודר, בוועד ההנהלה ובשיחת הקיבוץ.

צוות אסטרטגי

הצוות האסטרטגי המחודש התכנס פעמיים. לאחרונה היה עיכוב בהמשך הפעילות בשל מחלה של עו"ד עומר כהן. בשבוע הבא תתחדש הפעילות.

תקציב האגודה 2025

בימים אלה עוסק ועד האגודה במרץ בהכנת תקציב ותוכנית עבודה לשנת התקציב 2025. ברגע שהתוכנית תהיה מוכנה, תובא ההצעה לעיון והצבעת הציבור.

חינוך

לאחר שנתיים כמנהלת החינוך הבלתי פורמאלי, עזבה אותנו חיה עצמון לטובת משרה במשרד החינוך.
בתקופה זו הקמנו וביססנו את פעילות המרכזונים בשיתוף פעולה פורה ומוצלח. בימים הקרובים נסיים הליך בחירה וסגירה עם מנהלת חינוך חדשה. מאחלים לחיה הצלחה בדרכה החדשה.

חג הקיבוץ

"יחיעם" – ישוב חדש בגליל המערבי

במבצר עתיק במרומי הרי ג'דין הוקם ישוב חדש על שם יחיעם וייץ, מחללי י"ח בסיון

מתוך עיתון הארץ, 28.11.1946

אתמול הוקם בלב הגליל המערבי ישוב חדש בשם יחיעם, לזכר יחיעם וייץ וחבריו שנפלו לרגלי הרי ג'דין, סמוך לאכזיב. כאורחות גמלים וצידה על יבשתם, נראו כל אותו יום ראשון לעלייה טורי האנשים שצעדו הלוך וחזור, הלוך וחזור, בשביל הצר לדרך הכבושה, כשכדי מים, לוחות, וחוטי תיל, נישאים על שכמם. שורות שורות של בחורים חסונים הגיעו וחזרו לסירוגין. והסלעים – חברי ה"סלע" (שמו הראשוני של הקיבוץ – ר.כ.), משמע כאילו מתוך תחושה עתידית בחרו לעצמם את השם הסמלי הזה, עוד כשרעיון ההתיישבות בגליל היה להם בבחינת חזון לא יתואר, בהיותם כגרעין הכשרה בקיבוץ אילון. וביום הזה הם באים אל חורבות מבצר צלבני, מהמאה ה-12, הניצב על גבעה רמה, הצופה פני עמק עכו והים ופני חניתה ואילון.

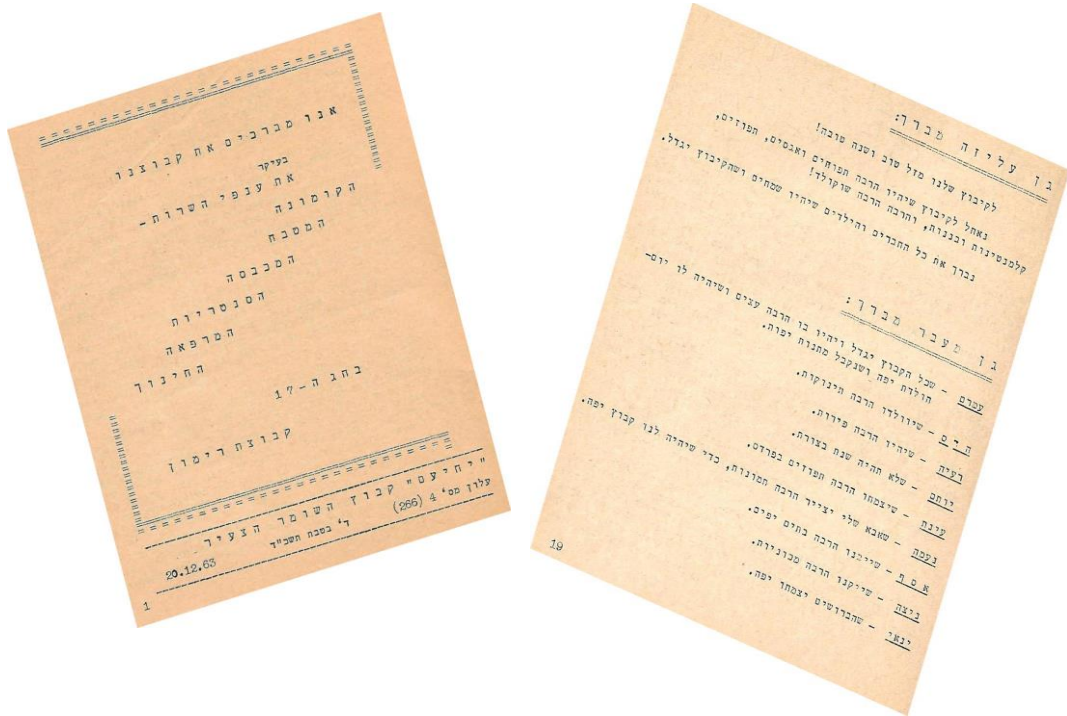

יום העלייה. חלוצי הקיבוץ נושאים על כתפיהם את הציוד לנקודה

ולדי קבוצת "רקפת" מברכים את הקיבוץ 1958

קבוצת "רימון" וקבוצת "אלון" מברכות את הקיבוץ 1963

תודות לשוש סיגל – ארכיון יחיעם

ילדי קבוצת "נרקיס" מברכים את הקיבוץ במלאת לו 25 1963

חינוך בימי מלחמה

סער לוי – הגיל הרך

עד התחלת התימרון בלבנון התנהלה מערכת החינוך הרך כרגיל. בחודש אוקטובר, עד אחרי סוכות מערכת הגיל הרך היתה סגורה. בראשית נובמבר פתחנו את הגנים. גן זמיר נפתח בלוח זמנים של יום מקוצר. לחדר הביטחון הוספנו דלת ברזל שאיפשרה לפיקוד העורף לאשר אותו כחדר ביטחון תקני. בד בבד החלה בניה של ממ"ד גדול, כתוספת לגן. את אנקור ופשוש איחדנו גם את הילדים וגם את חברות הצוות לפעילות של 5 ימים בשבוע. ילדי הגנון נכנסו בתחילת המלחמה לגן דרור לשעבר (מבנה המתנס), שבו יש כמובן מרחב מוגן תקני.

(המשך בעמ' 10)

ילדי גן זמיר מתפנים

בשבוע שעבר קרס קיר בגן זמיר הן בשל הגשם והן בשל בניית הממד הצמוד אליו הנמצא בתהליכי בנייה מתקדמת. נאלצנו לשנע את כל ילדי הגיל הרך ממקום למקום.

ילדי אנקור בשיעור תנועה במבנה בית התינוקות לשעבר

ילדי גן זמיר עברו למבנה המתנס והקטנים עברו לגן עפרוני (בית התינוקות לשעבר). כרגע עובדים על הפרדת בית התינוקות לשני מרחבים עבור שתי הקבוצות, אנקור ופשוש.

ילדי אנקור מברכים את הקיבוץ ליומולדת 78

שורות אלו נכתבות תחת הנחיות חמורות יותר, כאשר מערכת החינוך מושבתת לחלוטין.

מי יתן ונדע ימים טובים ושקטים יותר.

דנה מתגייסת פעילות הפוגה

בתקופות של קושי, תרבות וקהילה מקבלות משמעות עמוקה ומורכבת יותר. זוהי תקופה שבה חיי היומיום נקטעים, והחברה מתמודדת עם פחד, אובדן וחוסר ודאות. עם זאת, דווקא ברגעים כאלה, התרבות והקהילה הופכים למשענת, למקור לתקווה וחיזוק.

את השנה פתחנו בהחמרת ההנחיות וההגבלות של פיקוד העורף. מערכת החינוך נסגרה, מבנה חדר האוכל לא אושר לשימוש והפעילות נאלצה לעבור לתוך המקלטים והמרחבים המוגנים.

(המשך בעמ' 12)

אך למרות זאת, היה חשוב להמשיך לפעול, לתת מענה חברתי ולהעניק לקהילה ובעיקר לילדינו מקום בטוח בו יוכלו למצוא מעט רוגע, הפוגה והנאה. בשיתוף עם ועדת חינוך פתחנו את מערך פעילויות ההפוגה שנבנה בעזרתם הרבה של אנשי הקהילה שלנו. הקמנו צוותים, גייסנו מתנדבים ויצאנו לדרך.

יום פתחנו את הבוקר בספרייה, בה הקמנו חדר פעילות בתוך המרחב המוגן עבור ילדי הגנים. קיימנו מפגשי בוקר ופעילות עם לימור ונגה, עברנו שעת סיפור והפעלה עם איילת, יצרנו, הכנו קישוטים לסוכה הקהילתית עם הילה ונהנינו ממשחק חופשי עם החברים ואיפשרנו לדאגה וללחץ להתפוגג מעט.

פעילויות ההפוגה היו בנויות ומורכבות בחלקן מפעילויות וסדנאות של מפעילים מטעם המועצה ורובן פעילויות של אנשי הקהילה שלנו, בהתנדבות מלאה. הפעילויות היו מגוונות והותאמו לגילאים השונים, רקדנו בשורות עם ולריה, התאמנו בסדנת אומניות לחימה עם יהודה, פתחנו את קולנוע הפיראט במקלט ונהנינו מסרטים שונים, צפינו בהצגה "שבת הזהב" מבית תיאטרון אורנה פורת,

יצרנו תכשיטים מהממים בסדנאות של סיון, הכנו כדורי שוקולד טעימים עם יובל, אנה ורוני, יצרנו בעיסת נייר והכנו סליים עם טליה, עברנו סדנת צילום עם סוזי, עשינו כושר עם אלה, למדנו להכין פיצה מקצועית עם עדן האופה, רקדנו זזנו והשתוללנו בפעילות אוזניות GURU ZUZU - חווית קצב סוחפת. וגולת הכותרת - זכינו למפגש מרגש עם סבתא יוכי ותיאטרון הבובות הנוסטלגי שלה עם ההצגה "מיץ פטל".

(המשך בעמ' 14)

סדנת נגרות

עברנו פעילות נגרות ייחודית עם שחר, לילדים מכיתה א' ועד הנעורים. ילדי כיתות א-ב עברו את הפעילות במסגרת המרכזון ויחד עם שחר יצרו רובוטים אישיים מעץ. הילדים שייפו, הרכיבו וצבעו וחזרו הביתה עם תוצר מעשה ידיהם. בהמשך התקיימו עוד שתי סדנאות במקלט הפיראטים לכל ילדי יחיעם בהן למדו איך עובדים בזהירות עם מברגה, מקדחה, ברגים, קלמרה ודבק נגרים. הילדים עבדו בצורה מופלאה וסיימו את הסדנה עם מעמד מעץ לפלאפון בעיצוב אישי וייחודי. תודה לרומי ושליו ולהורים המתנדבים שליוו וסייעו בסדנה, היה תענוג אמיתי.

המערך הגדול שקם, צוות המתאמות ליאור, ליטל ואושרה, שדאגו לשבץ, לתאם ולדאוג למערכת הקהילתית שתמשיך לפעול על הצד הטוב ביותר.

בנוסף עבדו בחריצות בני הנוער המדהימים שלנו במסגרת מחויבות אישית. וכמובן כל זה לא היה קורה ללא המתנדבים שהעבירו את הפעילויות ביצירתיות גדולה, המתנדבים שהגיעו ללוות את פעילויות כדי לשמור על ביטחון הילדים וצח"י חינוך, שנרתם לאורך כל הדרך.

שוב הקהילה שלנו התגלתה במלוא עוצמתה ככוח מאחד, מעצים ומעניק תקווה. תודה לכולם!

מצאנו כוח של קהילה מתוך משבר

איך הקמנו מרכז למידה לתלמידי ותלמידות ביה"ס היסודי ביחיעם

בתאריך 22.09.24, עם החמרת המצב הביטחוני בצפון, נסגרו בתי הספר באזור והתלמידים עברו ללמוד באופן מקוון, עד חופש סוכות. כך גם ביה"ס היסודי שלנו, נטעים, בקיבוץ בית העמק.

לאחר החופש, פיקוד העורף ופיקוד הצפון החליטו לאפשר חזרה ללמידה פרונטלית עבור בתי הספר שאינם נמצאים בקו העימות. יחד עם זאת, פיקוד צפון לא אישר את מערך ההיסעים ליישובי קו העימות, כולל יחיעם, בשל המצב הביטחוני והסכנה הטמונה בנסיעה על כבישים מטווחים ומסוכנים.

הפתרון שהוצג לנו היה להסיע באופן עצמאי את הילדים לבית הספר, אולם משפחות רבות סירבו להסדר זה והחליטו להשאיר את הילדים בבית. רובנו חששנו לביטחונם של הילדים והילדות על הכביש, שהפך להיות מטרה ונשמעו לאורכו אזעקות רבות מידי יום.

האתגר הספציפי הזה, הביא קבוצת הורים להתגייס לטובת הקמת בית ספר יישובי, על מנת לשמור על ביטחונם של הילדים ולתת להם פתרון ומסגרת רגשית, חברתית ולימודית.

אז איך עשינו את זה?

- מוצ"ש, ערב החזרה ללימודים: קיבלנו הודעה מביה"ס על החזרה הצפויה, ללא הסעות לילדי יחיעם וגעתון. קבוצות הווטסאפ השונות התמלאו בהודעות, אך לא נמצא פתרון.
- יום ראשון: מרבית ילדי יחיעם לא הגיעו לביה"ס, וגם לא התקיימו שיעורים בזום, בהוראת המועצה ומשרד החינוך. שוב קבוצות הווטסאפ התמלאו בהודעות עם רעיונות יצירתיים לפתרונות אפשריים. בסוף ערב ארוך קבוצת הורים, בהובלת סיון חלבני, התנדבה לנסות למצוא מענה לילדי יחיעם.

- יום שני בוקר: סיון התעוררה חדורת מטרה. בדרכה לעבודה היא כבר הספיקה להתקשר למיה רשתי, מנהלת בי"ס נטעים, ולאיל רייז, סגן ראש המועצה. שניהם הבטיחו שאפשר להקים ביחיעם מרכז למידה יישובי, עם מורים מביה"ס. נדלק לנו אור בקצה המנהרה.
- יום שני צהריים: נפגשנו להבין איך להניע את התהליך: עידן רז, מנהל האגודה, וועד האגודה בהובלת ניב מורן, נציגות וועדת חינוך, וצוות ההורים המתנדבים. קיבלנו החלטה עקרונית שהלמידה של הילדים תהייה יישובית, וזאת לאחר שהבנו את הצרכים והדרישות בכדי שזה יצא לפעול (לא היה צריך הרבה, רק רצון טוב).

- יאנה התנדבה לרכז את התהליך מול המועצה וביה"ס, בעזרתן של חגית וליטל.
- סיום הפגישה: שוריינו מקלטים ומבנים עם חדרי ביטחון וממדים, בהתאם להנחיות פיקוד העורף, והיתה לנו תכנית עבודה בסיסית.

- במקביל: יצא עידכון לכלל ההורים לצורך התגייסות להכנת המבנים.
- יום שני אחר הצהריים: נפגשנו כל הורי הילדים עם רכבים, חומרי ניקוי וציוד והכנו 6 כיתות לטובת הלמידה.
- ביה"ס התחייב לשלוח אלינו ארבעה מורים כבר מיום רביעי, ואנחנו ניצלנו את הזמן כדי לגייס מתנדבים ומתנדבות מקרב הקהילה לעזרה בלימודים.
- יום שלישי: עשינו הכנות אחרונות בזמן שהילדים למדו בזום.

(המשך בעמ' 18)

הקמנו מערך ניקיונות. טניה וסרמן לקחה על עצמה את הריכוז, ובכל יום, לכל כיתה, ילד/ה + הורה היו אחראים על ניקיון המקלט.

- יום רביעי, 8:00 בבוקר: ילדים וילדות בכיתות א' עד ו' יצאו מבתיהם אל כיתות הלימוד. מי ברגל ומי באופניים, ועל פני כולם וכולן חיוך רחב. הילדים התרגשו לפגוש שוב את המורים והמורות מביה"ס, ושמחו לחוות למידה אמיתית, מול מורה, לוח ודפי עבודה. גם צוות המורים הביעו שביעות רצון מהתהליך, ואנחנו ההורים יכולנו לנשום לרווחה לרגע קטן. אפילו הצלחנו לגייס מתנדבי שנת שירות ומורות חיילות, בסיוע המועצה והמתנ"ס.
- יום חמישי אחה"צ: קיבלנו הערה שלא כל המבנים בטוחים לפי הנחיות פיקוד העורף. שוב התכנסנו כדי למצוא פתרון, ובחשיבה משותפת נמצאו 6 מקלטים מתאימים. שוב גייסנו את ההורים, וביום שישי בבוקר כל המקלטים עברו נקיון והתאמה ללמידה.

- יום ראשון שלאחר מכן: המשכנו את הלמידה במקלטים, עם צוות המורים וצוות מרשים של מתנדבות ומתנדבים.

תלמידי נטעים ביחיעם התחילו בשגרה חדשה של למידה במקלטים. זו אמנם שגרה שלא ייחלנו לה וכולנו נשמח לשלוח את הילדים והילדות לבית הספר, אך יחד עם זאת, זו שגרה שנותנת את המענה המיטבי לילדינו. קהילת יחיעם התגלתה, שוב, כקהילה חמה ואכפתית, כזו שדואגת לחברים בה ומתגייסת למענם. גילינו את הכוח הגדול שיש בתוכנו. חשוב לציין, כי ללא שיתוף הפעולה של כלל הגורמים ובעיקר בעלי התפקידים בקיבוץ, במועצה ובבית הספר, לא היינו מצליחים להקים את מערך הלמידה היישובי.

**תודה לקהילת יחיעם, שלא מתעייפת ומצליחה למצוא כוחות גדולים
כל פעם מחדש, למען כולנו.**

חברי הצוות המוביל (בהתנדבות מלאה, תוך כדי עבודה):
ניב מורן, יאנה שווע, דנה שלו, הדס הספל-ברמן, טניה וסרמן, סיון חלבני, חגית חן,
ליטל אובוטה

משולחנה של דנה שלו

תרבות בתקופת מלחמה

ציון שנה לשבעה באוקטובר

במסגרת ציון שנה לאירועי השבעה באוקטובר, אותה שבת שחורה ששינתה את חיינו מקצה לקצה, הקמנו ברחבת חדר האוכל מיצג אותו יזמו ובנו אנשי הקהילה שלנו. תודה לכריס גולדברג על התרומה הגדולה בתכנון והכנת הדיסקית, בהתנדבות. לאמיר נתן על הכנת מגן הדוד. לעליזה לסלו על ההיענות וסריגת הכלניות. לרותי, סינטיה ואושרה על התכנון וההקמה ולנערים המקסימים שעזרו בהקמת המיצג על רחבת הכלבו.

בערב השבעה באוקטובר התקיימה ההקרנה של טקס הזיכרון הלאומי של משפחות 7 באוקטובר, שיזמו וקראו להשתתף בהקרנות משותפות בכל רחבי הארץ.

נעורי יחיעם, בהובלתם של רון ורומי, קיימו פעילות "סליחה על השאלה" בנושא השבעה באוקטובר.

הנערים ניסחו יחד שאלות שעניינו אותם בנושא, הכינו כרטיסיות וקיימו מפגש מרתק עם רועי הספל וקצין נוסף מקיבוץ געתון. שניהם, לוחמים במילואים שגוייסו מאז השבעה באוקטובר ולחמו בתוך רצועת עזה. ברגישות ופתיחות שיתפו את הנערים במה שעברו תוך כדי הלחימה הקשה, בתחושות, בפחדים, בקשיים ובמוטיבציה להמשיך לשרת את המדינה דווקא בתקופה הזאת.

(המשך בעמ' 22)

המפגש נתן לנערים חשיפה לעולם הצבאי, הזדמנות לשאול ולשמוע ממישהו מתוך הקיבוץ שלנו ולקבל השראה ומוטיבציה לשירות משמעותי. תודה גדולה לרועי על הזכות והזמן שהקדיש לנערים. בנוסף הנערים קיבלו סרטון עם תשובות לשאלות שכתבו מאמיתי ארגמן, נכדו של יאיר ארגמן, שנפצע אנוש בלחיצה בעזה, וצילם עבורם במיוחד סרטון מארצות הברית. אתם הגיבורים והגאווה הגדולה שלנו.

חג סוכות

אומנם השנה, בשך המצב הביטחוני לא התאפשר לנו לחגוג בסוכה הקהילתית שלנו, אבל על רוח החג לא ויתרנו. בכוחם האדיר של כיתת הכוננות הקמנו ברחבת חדר האוכל סוכה גדולה ומדוגמת אליה הקהילה הוזמנה לבוא ולתלות קישוטים מעשה ידיהם.

שירים בג'נס ושירים מכופתרים

תרבות יחיעם וצוות הגימלאים שילב כוחות לבוקר מעשיר ומפנק במיוחד בהרצאתו של ד"ר מוטי אדלר "שירים בג'נס ושירים מכופתרים" על גדולי המוזיקה העברית אריק אינשטיין ויהורם גאון. פתחנו בארוחת בוקר מעשה ידיה המופלאות של שרונה סטולרו, שפינקה אותנו בשפע מאפים, כריכים ומתוקים. המשכנו בהרצאה מוזיקלית קלילה ומרתקת בניחוח נוסטלגי שלווה בשירים, סיפורים וסרטונים ברוח התקופה. המפגש היה מהנה ונתן לכולנו רגע של ניתוק והפוגה מהמצב ובעיקר ציפייה לשיתוף הפעולה הבא. כן יירבו.

חג הקיבוץ

עם ציון 78 שנים לעליה לקרקע לקיבוץ שלנו, נאחל לנו כקהילה שנחזור לימים שקטים, לעשייה משותפת ושהשגרה אחרי המלחמה לא תהיה רק חזרה לנורמליות, אלא גם הזדמנות לבנות מציאות משותפת טובה ומאוזנת יותר.

ושכל 101 החטופים יחזרו הביתה.

חנוך עידו זיכרו לברכה

חנוך, צבר ישראלי, נולד בירושלים ביוני, 1932. האם, ציבה, שכולם קראו לה צביה, היתה מורה להתעמלות, ריתמיקה והבעה. אשת תרבות, שמארגנת אירועים והצגות גדולות. היא אף כתבה ספרי ילדים ואהבה מאד לספר סיפורים לנכדים. תמיד, זוכרת נורית, היתה מביאה לילדים ספרים ערכיים, תרבותיים. האב, יוסף, היה צלם אומן, אחותו של חנוך, גדולה, היתה גדולה ממנו שלוש שנים.

חנוך גדל בבית מאד תרבותי ברוח של פעם. את הצילום ינק מיום הולדתו. חי את המעבדה שהיתה בבית.

חנוך למד בבית הספר הפרטי תחכמוני ואחר כך בגימנסיה העברית, כיאה לבן משפחה תרבותית ואצילית.

בביתו של חנוך קראו את עיתון דבר. כל בני הבית חיכו בקוצר רוח לסוף השבוע, לטור השביעי של נתן אלתרמן.

כשנפסק פרסומו של הטור השביעי בעיתון, אסף חנוך עשרות משירי וקטעי הטור שהופיעו בעיתון לאורך השנים, גזר והדביק אותם על דפים מיוחדים וערך וכרך אותם כספר, השמור בבית המשפחה עד היום.

צעיר מאד הגיע חנוך לתנועת הצופים. התנועה היתה בנפשו ותמיד היה ראש שבט ופעיל מאד.

ביחד עם חבריו לגרעין הצופים, שהיה מיועד להשלים את קיבוץ פלמחים, הגיע חנוך להכשרה במעגן מיכאל ושם התאהב בענף הדיג.

יחד עם הגרעין התגייס לשירות בנחל ובסיום השירות הגיעו לפלמחים.

לקיבוץ פלמחים הגיע חנוך כבר כדיג מקצועי וכמובן שהמשיך בכך ועבד על ספינת הדיג של קיבוץ פלמחים, הפלמחית. עבודה שהיתה כרוכה לפעמים ביציאה של מספר ימים לים ומפגשים עם אנשי ים מארצות שונות, בעיקר איטלקים.

במסגרת המנהג פלוגה מגוייסת, שהיה נהוג בעבר בתנועה הקיבוצית, נשלחה משפחה מהקיבוץ הוותיק גליל ים לסייע לקיבוץ הצעיר, פלמחים. נורית, חיילת צעירה מגליל ים, שהיתה קשורה למשפחה, הגיעה לבקר אותם בפלמחים. חנוך אף הוא הוזמן לקפה אצל המשפחה. המבטים הצטלבו, ומאז, כך מספרת נורית, לא נפרדו. חנוך סיפר סיפור אחר, אבל מי סופר.

כעבור שנתיים נישאו השניים. החתונה נערכה בחדר האוכל בגליל ים, אביו של חנוך שהיה נרגש עד עומק ליבו, נעמד על הבמה ושר באידיש, בשיר השני כבר הצטרפו אליו בריקוד שרליה ותיקי הקיבוץ.

נורית עברה עם חנוך לפלמחים. בשנת 1960 נולד מושיק, זיכרו לברכה, הבן הבכור של חנוך ונורית.

הספינה והים נשארו אהבתו הגדולה של חנוך, גם אחרי שנמכרה הספינה והוא עבד בענפים אחרים בקיבוץ.

חנוך הגדיר את עצמו באידיש, כסבל של הצלם, אביו, שאותו ליווה בכל מסעות הצילום שלו. כשהיה בן שבע קיבל מדודיו את המצלמה הראשונה ומאז לא רק סיבל, אלא גם צילם בעצמו כשהוא הולך ומשתכלל עם השנים.

חברות עמוקה מאד נרקמה בין חנוך ונורית לבין מלכולה ויואש, חברו של חנוך לגרעין. חנוך ויואש היו מחוברים בליבם מאז שהכירו זה את זה. החברות בין מלכולה לנורית הפכה את הקשר בין המשפחות לבלתי ניתן להתרה. יואש וחנוך היו מאד מעורבים פוליטית ופעילים נמרצים במפיים. בעקבות שבר פוליטי, החליטו השניים יחד עם בנות זוגם וילדיהם הקטנים, לעזוב את פלמחים, קיבוץ של תנועת אחדות העבודה וב - 1962 הגיעו ליחיעם, קיבוץ של תנועת השומר הצעיר.

בשנת 1964 נולדה ענבל, בתם השנייה של חנוך ונורית. תמיד יזכרו ילדי יחיעם מאותן השנים את היחידה הנקראת יואש ומלכולה וחנוך ונורית, אנשים שונים, ישראלים מאד, בעלי טעם ומנהגים שונים, כפי שמתואר גם בספרה המיתולוגי של יעל נאמן, היינו העתיד. יזכרו את חנוך מוביל על ראשו מידי יום חמישי את ערימת הכביסה ואת הסלט. הסלט הישראלי, המיוחד לחנוך, חתוך קטן קטן וטעים טעים.

ביחיעם חזר חנוך אל אהבתו הישנה, הדיג. כשנסגר ענף הדיג עבד חנוך בעבודות שונות, תמיד חרוץ, אמין ומשקיע את כל כולו, עד שהגיע לפרדס ומצא אהבה חדשה. הוא אהב את האדמה כמעט כמו שאהב את הים.

בשנת 1967 נולד נדב. וכמתנת יום הולדת 40 של חנוך, נולדה רוני, בת הזקונים. הילדים בבתי הילדים שבהם עבד חנוך בתורנות שבת, יזכרו תמיד את סיפורי פינטו וטונינו, זוג תאומים איטלקים, כנראה כהומז' לאנשי הים האיטלקים מימי הדיג בפלמחים, שבכל שבת של תורנות, יצאו להרפתקה מורכבת אחרת, תמיד בעלת סוף טוב.

חנוך היה איש של מילים. בבקרים, מספרים ילדיו, היו קמים ומוצאים בתוך נעלי הבית פתקים מאבא, עם סיפור שהיה מלווה גם באיורים מעשה ידיו וחתומים בדיוקן העצמי שלו, איש עם שיער קוצני.

גם את ברכות היומולדת המיוחדות שהיה כותב לכולם, הם זוכרים. ברכות חמות, מלאות תוכן עם עקיצה אישית קטנה ומלאות הומור, לפעמים בפרוזה לפעמים בחרוזים, תמיד מפתיעות ומחממות את הלב.

עוד זוכרים ילדיו בגעגוע את ארוחות השבת הביתיות שהיו מוגשות על טס גדול מנחושת ובמרכזן סלט השבת של אבא, החתוך קטן קטן, עם גבינה לבנה, ביצה קשה ומיונז וגם את הסנדביצ'ים שהיה מכין אבא בשבת, כשעולים לבריכה, "אבל בסוף", הם אומרים, "היינו אוכלים אותם רק כשחזרנו הביתה".

"כל שנה לפני לג' בעומר", נזכר נדב, "היינו הולכים לשדרת הברושים ומורידים ענפים לחץ וקשת". נדב נזכר גם בלימודי הנהיגה על אופניים, על רחבת המפעל, כשאבא רץ אחריו ומחזיק בו עד שיתייצב וכמובן, הסיפורים על פינטו וטונינו, שהיה אבא מספר לו כל לילה, עד שנרדם.

כמו חנוך בילדותו, גם נדב ישב עם אבא שעות רבות בחדר חושך וראה איך מופיעה התמונה על הנייר הלבן.

"במיוחד אהבתי כשהוא היה נהג תורן, לנסוע איתו למחצבה להביא את החברים שהגיעו באוטובוס", נזכר נדב בגעגוע.

הילדים זוכרים את החופשות השנתיות, בבית הסבים בירושלים, כשחנוך משמש עבורם מדריך טיולים ומורה דרך ואת הטיולים במבצר, המלווים בסיפורים רבים, קודם עם הילדים, בהמשך עם הנכדים.

ב – 1983 היה מושיק בשוודיה עם חברתו הפינלנדית. בבדיקה מקרית של חברתו, מושיק השתעל והרופא ביקש לבדוק גם אותו. בגופו של מושיק התגלה סרטן. מושיק חזר ארצה מיד והחל בטיפולים ברמבים. ההורים הרגישו כאילו קיבלו בומבה בבטן, אומרת נורית והתייצבו למלחמה על חייו של מושיק.

הטיפולים לא צלחו והומלץ על השתלת מח עצם בהדסה עין כרם. נורית וחנוך עברו לביתה של גדולה בירושלים ובתמיכה אין סופית של הקיבוץ, החברים והמשפחה, ליוו את מושיק במלחמה על חייו.

מושיק נפטר בינואר 1985.

מאז, לדברי המשפחה, היה חנוך איש פחות שמח. משהו כבה בנפשו.

"הנכדים", מצייין נדב, "היו בשבילו מעל ומעבר. כשהיו הילדים בפעוטן ביחיעם הוציאו אותם חנוך ונורית כל יום מהפעוטון והביאו אותם לביתם. הסבים התמידו (המשך בעמ' 28)

והמשיכו להוציא את הילדים מהמסגרות גם בכפר ורדים לפחות פעם בשבוע ולהביא אותם ליחיעם.

לאחרונה חלה הידרדרות במצבו הרפואי של חנוך ועברו עליו ימים לא קלים, אך תמיד הוא שמר על חיוניות ועניין, לא ויתר על פגישות הוותיקים, שנורית היתה שותפה נאמנה לארגון וניסה להתרומם ככל יכולתו. לפני שבועיים נאלץ לעבור ניתוח דחוף ומורכב, שממנו לא התאושש. במשך שבועיים לא משו בני המשפחה ממיטתו של חנוך. "בימיו האחרונים", אומרת ענבל, "היו לנו רגעי חסד של שיחות אחד על אחד איתו. זכינו להיפרד ממנו".

בני המשפחה ונורית במיוחד, מבקשים לציין ולהודות על תמיכתם הרבה של חברים רבים בקיבוץ. על הדאגה, ההתעניינות והרצון לעזור, לאורך כל הדרך. נורית, ענבל וניר, נדב ומרב, ילדים, נכדים ובני המשפחה המורחבת, בית יחיעם מרכין ראש ומחבק אותכם. ליבנו איתכם. חנוך עידו, איש של חיבורים. אוהב אדם. שובה לב, שאמירותיו ודעותיו מלוות את כל מי שהכיר ואהב אותו. נוח בשלום על משכבך באדמת יחיעם.

רותי כהן
קיבוץ יחיעם 6.11.24

נורית היקרה
ענבל ונדב, ניר ומירב,
הילדים, הנכדים,
האוהבים כולם
כואבים איתכם על לכתו של
חנוך עידו ז"ל
יהי זיכרו ברוך

בית יחיעם

בית יחיעם מחבק ושולח ברכות

מזל טוב מזל טוב

להגר וקריוג שיהן ולכל בני המשפחה

לחתונת הבן אדם

עם בחירת ליבו ריהאנון

באוסטרליה.

מאחלים מכל הלב

אושר ואהבה, שבביתכם תשרור שלוה והמון שמחה!

להולדת הנכד מעיין

בן לגיא והדר

אח לעלמא

בריאות ונחת לכולם

מזל טוב מזל טוב

המתגייסים שלנו

כילי מאיכסון

גיא רבינו

גאים בכם ותמיד כאן
להאיר לכם את הדרך הביתה!

ברכות למשתחררות
הטריות:

ענבר מוסי צור

ואופיר רזניק

מאחלים לכן הצלחה בדרכן החדשה!
כמה כיף שאתן בבית